

Editor: Robert Șerban
Copertă: Silviu Oravitzan
Paginare: Aurora Călin
Tipar: BrumaR

© 2007, Șerban Foarță

© 2007, Editura BrumaR

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate.
Reproducerea parțială sau integrală, pe orice suport,
fără acordul scris al autorului este interzisă.

Editura BrumaR

300115 Timișoara, str. Pestalotzi nr.22

tel./fax: +40 256 203 934; 293 441

e-mail: office@brumar.ro

www.brumar.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Cartea psalmilor / Pre stihuri retocmită, acum, de Șerban Foarță

Timișoara : Brumar, 2007

ISBN 978-973-602-265-4

I. Foarță, Șerban (ed.)

223.2=135.1

CARTEA PSALMILOR

pre stihuri
retocmită
acum
de
șerban foarte

BRUMAR

Timișoara, MMVII

Ferice insul ce n-ascultă
 de sfaturile celor răi,
 cărora le cunoaște prețul;
 n-o ia pe dosnicele căi
 ale păcatului și, -n jețul
 ocarnicilor, nu cutează
 a sta, — ci are, vreme multă,
 să zăbovească mai mereu
 în Legea cea de-a pururi trează
 într-însul, a lui Dumnezeu.
 El fi-va ca un pom aproape
 de albia unei limpezi ape,
 rodind la timp, cu flori rozalbe-n
 frunzișu-i ce nu dă în galben...
 Oriunde intră e bun oaspe. —
 Altminteri, însă, pat cei răi,
 suflați de vânt precum o hoaspe.
 Căci Domnu-i știe pe-ai ne-Săi,
 ce n-au a sta la judecată-n
 picioare, nici cu dreptii-n rând,
 și-a căror strâmbă cale cată
 a se-nfunda-n pustiu, curând.

a ce bun turbă ca nebunii
noroadele, iar mintea lor
pe căile deșertăciunii
a luat-o. Regii, de ce vor
să-L tot vorbească,-n cor, de rău

pre Domnul și pre unsul Său?

„Să spargem învoiala lor,

și să ieșim din jugul lor!”

Cel ce e-n ceruri își va râde

de ei și are-a-Și bate joc,

lovind aceste limbi urâte

cu vorbe grele și cu foc.

De către El, doar eu, pe tron,

în muntele-I cel sfânt, Sion,

ca să-I vestesc porunca, — pus

am fost; iar Dumnezeu mi-a spus

anume: „Tu ești fiul Meu,

chiar astăzi te-am născut, iar Eu,

de-Mi ceri, ca moștenire,-ți las,

până la marginile lumii,

limbile, cărora păstor

fi-le-vei cu toiag de fier,

și-ai să le spargi ca pe un vas

făcut din aluatul humii.

Și-acum dau strigăt tuturor
mai-marilor: „Pre Cel din cer
slujiți-L, regilor, cu teamă
și bucurați-vă de El
cutremurându-vă!

Luați seamă
să nu-L mâniați în nici un fel,
căci veți pieri din calea dreaptă. —
Ferice inșii ce-și îndreaptă,
întreagă,-ncrederea în El!

Al lui David, pe când fugea din
fața odraslei sale, Avsalom

ogu-Te, Doamne, să m-ascuți:
 de ce se fac mereu mai mulți
 cei ce mă-njură, cum că,-n Tine,
 nu-i izbăvire pentru mine?!
 Ci, Doamne, Tu mi-ești reazim; slava
 mea ești, — și Cel ce-mi ține glava
 pe umeri. Când mi-e mult prea rău,
 m-auzi din sfântul munte-al Tău.
 Trezitu-m-am, când m-a prins somnul,
 căci partea-mi o va ține Domnul.
 Și, Doamne, Care mă cunoști,
 Tu știi că nu mă tem de oști.
 Ridică-Te și, de nebine,
 Tu izbăvește-mă pre mine,
 căci celor care-mi poartă ură
 le-ai spart măselele din gură.
 La Tine, mântuirea este
 și binecuvântarea — peste
 poporu-Ți...

Doamne-al meu, Te-ndură!

u, Doamne al dreptății mele,
strigându-Te, m-ai auzit
și, din năvod, m-ai dezurzit;
dă ascultare rugii mele!

Voi, fii ai oamenilor, cât
veți mai sluji deșertăciunii,
crezare dându-i doar minciunii?
Să știți că Domnul, neurât,
făcut-au pre cel sfânt al Său,
ei minunat, și, -n ceruri, Dânsul
mi-aude strigătul și plânsul.
Poți să te-nfurii, celui rău
nedându-i, însă, bir, — ca somnul
să nu te-apuce nempăcat,
eu inima în greu păcat,
dreptății să-i jertfești și pune-ți,
întregă, -ncrederea în Domnul.
Mulți dintre voi nu știți ce spuneți
când spuneți: „Cine-o să ne-arate
ce-i bine?”

Nimbul feței Tale
ne-a pus pecete și sfânt semn;
iar mie mi-ai dat mult mai mult
decât pământurile-arate
din care vor ieși ocale
de grâu, de vin, de untdelemn.
Culca-mă-voi în netumult,
căci mă faci slobod de primejdii
prin scutul, Doamne, al nădejzii.

leacă-ți urechea la ce-Ți spun
și strigătul mi-l înțelege;
Mi-ești Domnul Dumnezeu și Rege
în cer, de-aceea Ție-Ți spun,
cum că ruga-mă-voi la Tine,
că glasul mi-l vei auzi
în fiecare zori de zi,
că, zilnic, voi privi spre Tine.
Căci Tu nu ești un Dumnezeu
ahotnic de fărădelege,
răufăcătoru,-n preajma Ta
și-n ochii Tăi, nu are-a sta,
nici călcătorilor de lege
n-o să le dai iertarea Ta,
că n-o să-Ți fie, Doamne, milă
de mincinoși, de cei de sânge
pătați pe mâini, de cei vicleni,
de toți de care-Ți este silă
și-n jurul Tău n-au a se strânge
decât spre-a fi certați...

Dar eu,
pe care-l copleșești cu milă,
fi-voi primit de Dumnezeu,
și închina-mă-voi spre sfântu-I
lăcaș, cu teamă...

Doamne, eu
mă rog de Tine să mă mântui
de mulții mei vrăjmași, că-i greu
că inima le e deșartă,
e mincinoasă gura lor,
mormânt deschis — gâtlejul lor
cel preascârbavnic și urât,
care pe nimenea nu iartă.
Judecă-i, Doamne, — dă-le lor
după dreptate, și-i alungă
din preajmă, căci Te-au amărât.

Ci dă-le, Doamne, viață lungă,
și veselește-i pre cei câți
nădăjduie-ntru Tine, care
se laudă-ntru Tine, care
Ți-s, Doamne, pururi neurăți,
și-Ți iubesc Numele tău...

Mare
e Domnul, Care ne-a-nvăscut
în bunătate ca-ntr-un scut.

ă rog pe harfa cu dulci coarde
să nu mă mustri-n furia Ta;
aibi milă, căci un foc mă arde,
mă ofilesc, — nu pregeta;
oasele-mi tremură și foarte
mă tulbur înlăuntrul meu...

Întoarce-Ți fața, Doamne-al meu,
asupră-mi, — nu mai pregeta;
sloboade-mi sufletul cel foarte
măhnit, căci mare-i mila Ta,
și nimeni nu-și aduce,-n moarte,
aminte de făptura Ta;
și,-acolo unde-i numai moarte,
nu-i nimeni a Te mai cânta.
De-atâta geamăt, nu mai pot,
în fiecare noapte patul
în lacrămile mele-l scald,
privirea-mi s-a cernit de tot
de răul celor ce de-a latul
îmi stau în cale...

Din înalt,
auzi-mi, Doamne-al meu, oftatul
și ruga de netrebniț psalt!

Psalm al lui David, pe care l-a cântat
Domnului cu privire la cuvintele lui
Chusi, fiul lui Iemeni

In Tine, Dumnezeu meu,
mi-am pus nădejtile: mă scapă
de tot prigonitorul meu,
ce mă împresură și sapă,
și poate, -așijderi unui leu,
suflarea sufletului meu
să mi-o răpească, -ncât să nu
mă bucur de ceea ce ești
în stare, Doamne, numai Tu:
să mântui și să izbăvești.
Dacă aceasta, Doamne-al meu,
o am făcut, de voi fi fost
nedrept, iar prietenului meu
făcutu-i-am cel mai mic rău,
cu rău plătind pre Cel ce rău
mi-a făcut mie, — adăpost
să n-am și, gol-golaș, în mână
să-i cad vrăjmașului, — ca ața
de lesne, să-mi reteze viața,
schimbându-mi slava în țărână.
Te scoală, -ntru urgia Ta,
Te nață, Dumnezeu meu,

fii-i potrivnicului meu
potrivnic, după legea Ta!
Și n-are-a fi vreo seminție
să nu-ți dea, Doamne, nconjur Ție;
de dragu-acestora, -n înalt
Te-ntoarce, Doamne, căci nu-i alt
judecător, — iar mie dă-mi
după vinovăția mea
sau după nevinovăție!
Slăbazei pune-i strâmte vămi,
iar celora ce-și frâng genunchii
a rugă, fii-le bun prăveț,
Tu, carele-mi cunoști rărunchii
și inima o știi, a mea.
Voi, cei nedrepti cu Domnul, n-aveți
dreptul să-i cereți să vă dea, —
căci drept e ajutorul Lui
ce judecă și gând, și faptă,
și nu-i dă curs mâniei Lui
în fiecare zi, ci rabdă;
temeți-vă, însă, de spada
lui Dumnezeu, chiar când e-n teacă;
săgețile-I și-așteaptă prada
și nimeni nu are să treacă
de arcul Său, când Și-l încoardă,
ochindu-i pe-ăi de știu să ardă-n
mânie, și atâta tot.
Aceștia, iată-i, peste tot,
nedreptățind, punând la cazne,
iscând durere. Dacă sapă
o groapă, -n tocmai ce ei sapă
cad, — întorcându-se-mpotriva
lor rele, silnicii, slăbaze,
ocări aduse celuiilalt...
Ci lauda-mi de-a pururi fi-va
în cinstea Celui Prea-Înalt.

Doamne, Numele-Ți cât este
de mare pre pământ și peste
acesta, — dincolo de nouri
și peste cerurile-n rouri.

Îți vei fi scos temei de slavă
din gura pruncului de țăță,
lucru ce strâmbilor le-ațăță
la culme prea puțină glavă.
Ci,-n gând cu slava bolții-albastre
în care lună, ca și astre
ai pus, cu degetele Tale, —
mă-ntreb de ce găsești cu cale
să-Ți pese, Doamne, și de om?
Ce-i fiul omului, să-Ți pese
de el mai mult decât de-un pom
uscat și strâmb ce,-n cale,-ți iese
și nù știi de-a fost pin sau sânger?
L-ai pus — de ce? — doar cu puțin,
cu mai-nimic mai jos de inger,
și i-ai dat toate câte țin
de fapta degetelor Tale,

și l-ai făcut stăpân pe ale
pământului: pe lâna oii,
pe carnea mieilor, pe boii
ce ară câmpul; și pe ale
văzdului și ale mării:
pești, paseri...

Din străfundul zării
în ceruri, toate-s ale Tale
și-nchină-i-se slavei Tale,
Doamne!

in inimă am să Te laud,
minunile-Ți le voi cânta,
voios ca sunetul de flaut,
cu binecuvântarea Ta!

E o cântare ce se-aude
cât inimizii n-au a sta
în juru-mi, ferecați în fier, —
altminteri, n-am decât să pier
cu totul dinaintea Ta,
Carele,-n scaun, mi-ai fost jude
după dreptatea, Doamne,-a Ta.
Mustratu-l-ai cu glas de tunet
pe cel păgân, — gonindu-l până
ce sabia i-a căzut din mână,
iar numele-i l-ai stins în veac,
ca și cetatea fără leac
a lui, ce s-a făcut țărână
în pripă și cu mult răsunet.
Ci Dumnezeu rămâne-n veac,
în scaunu-i de judecată, —
și,-ntru dreptatea-i sfântă, cată

să judece puhoi de ginți.
Pre cel sărman, de suferinți
l-a mântuit, în ceasul rău.
Căți Numele-L cunosc, al Tău,
nădăjduiască-n Tine, căci
le-ai dat lăstari când erau crăci
uscate...

Pe psalterion,
slăviți-L și cânta-Ți-i psalomi
în, surd, auzu-acestei valomi
de ginți, pre Cel ce, în Sion,
Își are tronul și nu-I are
la inimă pre cei ce fac
potrivnicie și vărsare
de sânge, — iar pe cel sărac
nu-l uită.

Schimbă-mi cursul sorții
ce mi-o ursesc vrăjmașii mei,
Tu, ce mă nalți din poarta morții,
o, Doamne-al meu, cu drept temei
să te slăvesc, în arcul porții
filicei Sionului.

Cel rău
căzuta-n gropnița săpată
de dânsul, cu hârlețul său,
căci Dumnezeu, la judecată,
are-a-ți întoarce propriu-ți rău.
Lăcașul morților înghită-i
pe păcătoși, ca și pe cei
ce l-au uitat pre Domnu,-nchidă-i
lăcașul morților pe ei,
căci Domnul Dumnezeu i-așteaptă
pe cei ce suferă și rabdă.
Păgânii, Doamne, — nu mai sta
și adă-i înaintea Ta,
și pune-i pe ei toți sub Lege
până când toți vor înțelege
că-s oameni.

De ce stai deoparte?
De ce n-avem de Tine parte
la vreme grea? Săracul are

a se-nrăi, când ăla mare
ce,-n necredință, se îmbuibă
îl înjosește, ba-l și scuipă;
nedreptului, dacă se uită-n
oglină,-i place; păcătosul,
la fel, — pre Domnu-ntărându-L
atunci când zice că, lui, rândul
la judecată n-o să-i vie,
ci se tot umflă de trufie
că Dumnezeu nu-i poate face
nimic, nici lui, nici alor săi;
spurcata gură nu-i mai tace,
se sfătuie cu-ăi mari și răi
cum să-l sugrume pe sărac;
pândește ca un leu, să-i sără
în cârcă bietului sărac
pe care-l dă în brânci pe scară
la vale...

Doamne, mâna Ta
zdrobească-l, nu mai aștepta,
căci ăl sărac e-n grija Ta,
iar celălalt e doar ocară...
Zdrobește-i necurații dinți,
păcatu-i va pieri cu el!
Afar' cu voi, păgâne ginți,
din țarina lui Israel, —
iar pre pământ, să nu mai fie,
nicicând, atâtamai trufie.

Nădejdea-n Domnul o am pus;
ci sufletului meu i-ați spus,
de ce, atunci, prosteasca vorbă:
să fug ca pasărea în munte?
Ci, iată, răii-ncoardă-și arcul,
zeci de săgeți având în torbă,
să-l fulgere, de noapte, drept
pre Cel ce,-n inimă, e drept,
dar neștiind, închis în țarcul
dreptății lui, cum să-i înfrunte.
Ci Domnu,-n templul Său, e mare
și sfânt, iar scaunul Și-l are
în cer, — de unde ochii Săi
privesc la cei sărmani, în văi,
și fiii omului, prin pleoape,-i
scrutează Domnul,-ndeaproape.
El îi scrutează și pe drepti,
pre cei nevinovați și buni,
și prei cei care, ca nedrepti

ogu-te, Doamne, să mă mântui,
căci nu mai e credincioșie,
deșertăciunea cât pământu-i
de deasă și de-ntinsă, — și e,
la fiii oamenilor, numai
neadevăr în gura lor.

Pe-ngustele lor buze, spuma-i
a violenței și, la ei
în inimi, violenție-i...

Fie
ca Domnul să le smulgă lor
limba cea plină de trufie,
melița ălor ce,-nde ei,
au zis că gurile lor ale
loru-s, și n-are cine,-n cale,
le sta...

Numai că Domnul spune:
„Scula-Mă-voi pentru suspinul
săracului și pentru spinul
din carnea lui.”

Iar ce El spune

